

“Eens was er...”

**Een sprookje in een bedrijf
Jeugdtoneel**

Door: Felicia van Rij

Rolverdeling:

5 jongens en 10 meisjes

De Toverspiegel en Repelsteeltje kunnen door jongens en / of meisjes gespeeld worden.

- **Sneeuwvitje**
- **Doornroosje**
- **Assepoester**
- **Prins Charmant**
- **Klein Duimpje**
- **Toverspiegel**
- **Verteller**
- **Keizer**
- **Weefster**
- **Heks van Doornroosje**
- **Heks van Sneeuwvitje**
- **Goede Fee**
- **Petemoei**
- **Roodkapje**
- **Repelsteeltje**

Korte inhoud:

Voordat de gebroeders Grimm en Hans Christiaan Andersen alle verhalen en sprookjes hadden verzameld en opgeschreven, werden verhalen en sprookjes van de ene generatie op de ander doorverteld en aangepast. In "Eens was er..." gaat het over het doorvertellen van deze sprookjes, maar er is iets vreselijk mis. Roodkapje is verschrikkelijk jaloers op de drie prinsessen, die allemaal een prins hebben. Ze heeft de verteller gevraagd of hij voor haar het verhaal over Roodkapje wil veranderen, zodat ook zij een prins heeft. Maar nee, dat wil de verteller niet. Roodkapje wordt zo boos dat ze samen met Repelsteeltje een plan beraamt om de boeken van de verteller te stelen in de hoop dat de sprookjes door elkaar raken en zij prins Charmant kan bemachtigen. En inderdaad het lukt haar met als gevolg dat het hele sprookjesland op zijn kop staat: Doornroosje valt telkens in slaap, Prins Charmant is helemaal niet aardig en de heks van Sneeuwvitje sluit zich aan bij een kookkring van de goede feeën en klein Duimpje geeft zijn laarzen aan Assepoester. Alle sprookjesfiguren maken ruzie met elkaar en geen enkel sprookje kan meer op de juiste wijze verteld worden. Zal Roodkapjes plan slagen of komt dit ooit nog wel goed? Zal de verteller wel het sprookje eindigen met "ze leefde nog lang en gelukkig?"

Decor:

Achtergrond:

Panelen beschilderd met drie kastelen die aan elkaar vastzitten. De kastelen zijn van: Sneeuwvitje, Doornroosje en Assepoester.

Zijpanelen:

Aan weerskanten een paneel met aparte bomen geschilderd om de indruk te wekken in een magisch sprookjes bos te zijn.

Linker kant toneel:

Een toverspiegel; gemaakt van plasticglas waar de acteur achter kan staan.

Midden toneel:

Een drietal stoelen, dat ook als bankje kunnen functioneren.

Rechter kant toneel:

Een grote stoel voor de verteller.

Muziek & geluid:

- Grieg; morgenstimmung gebroken en zoals het hoort.
- Sugababes; round, round.
- Liberty X; work it a little.
- Jocelyn Pook; the last day.
- Shaman drums; send in the drums.
- Idols tune.
- Donder en bliksem.

Voorspel

Muziek: Grieg; morgenstimmung

Een oude man zit in zijn stoel wat te dommelen. Langzaam wordt hij wakker en ziet het publiek en besluit hun een verhaal te gaan vertellen.

Verteller:

Er was eens een verhaal over... Kijkt op zijn schoot en vervolgens onder zijn stoel. Hé, waar zijn mijn boeken, zonder mijn boeken kan ik niet goed beginnen. Hij pakt zijn boeken; twijfelt welke hij zal kiezen en pakt dan het rode boek en richt zich tot het publiek. Nou, zeg het maar welk verhaal willen jullie vandaag horen?

Op dat moment komt Roodkapje aangehuppeld via de zaal en klimt het podium op terwijl ze een vrolijk wijsje zingt.

Roodkapje:

Vriendelijk. Dag verteller, mooie dag vandaag, vind je niet? Wat ga je vandaag vertellen? Oh, vast een mooi verhaal over een mooie prinses die gered wordt door een knappe en charmante prins.

Verteller:

Vriendelijk. Dag Roodkapje, ik weet het nog niet. Ik wilde eigenlijk de kinderen laten kiezen, maar ja een verhaal over prinsessen en prinsen is altijd mooi om te vertellen. *Bedenkt zich.* Zeg, ben je op weg naar je grootmoeder, Roodkapje?

Roodkapje:

Geërgerd. Ja, zoals elke dag weer, breng ik koekjes en bloemen naar grootmoeder.

Verteller:

Kijkt haar vragend aan. Dat is toch niet zo erg? Je doet je grootmoeder daar een groot plezier mee. Is er iets, Roodkapje?

Roodkapje:

Staart naar de grond en begint wat te sniffen. Nee, hoor, echt niet. Nou, als je het dan echt weten wil. Ik wil graag ook eens verliefd zijn en dat iemand op mij verliefd is.

Verteller:

Kijkt verrast naar Roodkapje. Oh! Tja, maar dat komt nou eenmaal niet in jouw verhaal voor.

Roodkapje:

Onzeker. Kun jij dan niet mijn verhaal veranderen, zodat ik ook een prins krijg die helemaal verliefd op mij wordt?

Verteller:

Geschrokken. Oh, nee. Sorry, Roodkapje maar dat mag ik niet. Jouw verhaal is door iemand anders geschreven en ik mag alleen vertellen wat er geschreven is.

Roodkapje:

Begint te huilen. Maar... dan moet ik voor altijd elke dag naar grootmoeder koekjes brengen en... elke dag de boze wolf uit de weggaan... elke keer maar weer die jager die mij en grootmoeder moet komen redden...

Verteller:

Heeft medelijden met Roodkapje. Het spijt me heel erg, lief kind, maar ik kan je echt niet helpen.

Roodkapje:

Wordt nu boos. Maar het geeft toch niet als je mijn verhaal een beetje verandert? Niemand zal er achter komen. Je hoeft het toch aan niemand te vertellen?

Verteller:

Onzeker. Maar, als ik jouw verhaal zou veranderen, zullen de schrijvers hier achter komen en dan krijg ik gedonder. Straks willen ook andere sprookjesfiguren hun verhaal veranderen en dan is het hek van de dam. *Zeker.* Nee, Roodkapje, ik mag en kan dit niet maken.

Roodkapje:

Stampt met haar voeten op de grond. Ik wil een prins! Als jij mij niet aan een prins helpt, dan zoek ik wel iemand anders die mij aan een prins helpt!

Verteller:

Geschrokken. Ik wist niet dat je zo van je verhaal baalde, Roodkapje. Ik schrik hier erg van. Het spijt me nogmaals om dit te moeten zeggen, maar ik moet de verhalen precies vertellen zoals ze in mijn boeken staan, anders gebeuren er vreselijke dingen in het sprookjesbos. Alles zal dan veranderen.

Roodkapje:

Nog steeds boos. Dat kan me niks schelen. Ik moet en zal een manier vinden om ook een prins te krijgen! Let maar eens op! Al zal ik je boeken moeten stelen, ik krijg mijn prins!

Roodkapje stormt het toneel af en laat de verteller verbaasd achter.

Verteller:

Denkt na.. Wat moet ik met Roodkapje aan. Ze was zo boos. Ik hoop maar dat ze geen domme dingen gaat doen.

Veegt het zweet van zijn hoofd en kijkt naar de lucht. Oh nee, het is al laat. Sorry, kinderen ik kan jullie nu geen verhaal vertellen. Ik moet naar moeder geit om op haar kinderen te passen.

De verteller pakt zijn boeken en verlaat het toneel.

Scène 1

Muziek: Grieg; morgenstimmung hoor je gebroken.

Licht: spot alleen op de verteller.

De verteller zit in zijn stoel wat te dommelen. Langzaam wordt hij wakker en ziet het publiek en besluit hun een verhaal te gaan vertellen.

Verteller:

Er was eens een verhaal over... Kijkt op zijn schoot en vervolgens onder zijn stoel. Hé, waar zijn mijn boeken, zonder mijn boeken kan ik niet goed beginnen. Hij kan zijn boeken niet vinden. Euh, nou dat is raar ik kan mijn boeken niet vinden. Ik kan jullie natuurlijk niet laten wachten.

Onzeker. Nou, hier komt ie dan, als ik me het goed herinner begint het ongeveer zo. Er waren eens drie prinsessen die op een mooie middag op een bankje zaten. Sneeuwwitje had een mandje bij haar met hele mooie, maar vooral heerlijke appels.

Doornroosje, Assepoester en Sneeuwwitje zitten met z'n drietjes op stoelen in het sprookjesbos. Sneeuwwitje heeft een mandje met appels en schoot en neemt een hap van een appel en stikt er in. De mand met appels vallen uit haar hand. Assepoester slaat haar op rug en de appel vliegt uit Sneeuwwitjes keel.

Sneeuwwitje:

Hoestend. Oh, dank je wel. Ik dacht dat ik er in zo stikken, maar die appels zijn ook zo lekker. Ik kan er maar niet van afblijven.

Ze ziet haar appels verspreid over het toneel liggen en raapt ze allemaal bij elkaar.

Assepoester:

Je bent ook zo gulzig. Heb je nou niks geleerd van de vorige keer. De dwergen dachten dat je dood was en als jouw prins niet was gekomen, had je nog steeds in die glazen doodskist gelegen.

Denkt na en zegt dan enthousiast. Ik heb zin in dansen. Het is lang geleden dat ik naar een bal ben geweest. Doe je ook mee Doornroosje?

Doornroosje is intussen op de stoel in slaap gevallen. Sneeuwwitje schudt haar wakker.

Doornroosje:

Slaperig. Euh, wat? Wat is er? Wat heb ik gemist?

Ze rekt zich langzaam uit.

Sneeuwwitje:

Je bent weer in slaap gevallen voor de zoveelste keer. Pas maar op dat je niet weer honderd jaar lang in slaap valt.

Assepoester:

Geërgerd. Ik zei: Ik heb zin in dansen! Hoe laat is het? *Kijkt op haar horloge en haalt opgelucht adem.* Mooi, we hebben wel even tijd, voordat ik naar huis moet.

Muziek: Sugababes; round round.

Licht: discolicht.

De drie prinsessen voeren een dansje op. Tijdens hun dansje komt prins Charmant aangelopen en voelt zich enorm betrappt.

Prins Charmant:

Angstig. Oh nee, ze mogen me niet zien. Wat moet ik doen?

Doornroosje:

Oh, mijn prins! *Ze valt in slaap.*

Sneeuwitje:

Verbaast. Jouw prins? Dat is mijn prins. *Ze neemt een hap van een appel en valt dood neer op de grond.*

Assepoester:

Mijn prins! *Ze kijkt naar haar voeten en merkt dat ze tijdens het dansen een schoentje is verloren.* Euh, ik, euh, ben m'n schoentje kwijt geloof ik.

Prins Charmant:

Arrogant. Je schoentje kwijt? Hoe kan dat nou? Hoe moet ik nu weten of jij mijn prinses bent of niet? Als jij niet je glazen schoentje aanhebt, kan ik toch niet zeker zijn dat jij degene bent die ik zoek?

Assepoester kijkt hem verdrietig aan en kijkt dan op haar horloge.

Assepoester:

Geschrokken. Oh nee! Ik moet naar huis, het is al veel te laat. *Ze rent het tooneel af.*

Prins Charmant zet Sneeuwitje rechtop en klopt hard op haar rug. De appel schiet uit haar keel.

Sneeuwitje:

Boos. Zeg! Moest dat zo hard. En hoezo zei Doornroosje dat jij haar prins bent?

Prins Charmant:

Geërgerd. Weet ik veel hoe ze daarbij komt. Die griet is niet goed bij d'r hoofd. Dat zie je toch zo. *Ze valt om de haverklap in slaap en wordt hysterisch zodra ze een spinnenwiel ziet.* *Vriendelijk.* Gaat het wel een beetje?

Sneeuwitje:

Ja, het gaat wel weer. Ik kan gewoon niet van die appels afblijven. Het is net alsof ik er door aangetrokken word. *Kijkt weer verlekkert naar haar mandje met appels.*

Prins Charmant:

Arrogant. Als je zoveel appels blijft eten, dan word je straks nog hartstikke dik. Je eet niet alleen alle appels op, maar ook nog al het eten van de zeven dwergen.

Boos. Zeg, over die dwergen gesproken, wanneer gaan die nou eigenlijk naar hun eigen huis toe? Niet dat mijn kasteel zo klein is, maar ze maken er een ongelofelijke troep van. En als jij niet de hele dag aan het eten bent, dan kun je toch wel het kasteel een beetje aan kant maken?

Sneeuwitje:

Boos. Wat zeg jij?! Ik ben niet jouw poetsvrouw. Je gedraagt je als mijn stiefmoeder. Die wilde ook altijd dat ik poetste, zodat ik niet de mooiste zou zijn. En waarom mag ik niet eten wat ik wil, als ik daar zin aan heb? Dik word ik niet, want elke keer dat ik een hap neem, blijft het eten in mijn keel steken.

Ze wrijft over haar buik en kijkt naar haar mandje met appels. Ik verrek van de honger, ik ga naar huis. Kom je mee?

Prins Charmant:

Euh ja. Moet niet iemand Doornroosje wakker maken? Ik blijf wel hier om haar wakker te maken. Ga jij maar vast.

Sneeuwitje loopt het toneel af. Prins charmant kust doornroosje en zij wordt langzaam wakker.

Doornroosje:

Gaapt en rekt zich uit. Wat? Wat is er? Wat heb ik gemist? Waar zijn Assepoester en Sneeuwitje?

Prins Charmant:

Oh, die zijn naar huis gegaan. *Geërgerd.* Zeg, wat ik je wilde zeggen, ik word een beetje moe dat ik je steeds weer wakker moet kussen. Kunnen die goede feeën van jou niet een spreuk zeggen, waardoor je niet meer steeds in slaap valt?

Doornroosje:

Verontschuldigend. Dat hebben ze geprobeerd, maar niks werkt. Sinds dat gedoe met die jurk, hebben Fauna en Mooi-Weer alleen maar ruzie en willen ze niet meer samenwerken. Het werkt alleen als ze met z'n drieën een spreuk zeggen, denk ik. *Valt van haar stoel weer in slaap.*

Prins Charmant:

Boos. Heb ik weer! Ik word hier niet goed van. Wie heeft toch verzonnen dat ik verliefd moet zijn op die stomme prinsessen? Dit is niet mijn idee. Ik zou

liever de hele dag gaan jagen en paardrijden en als ik zin heb dan wil ik wel verkering voor een tijdje, maar ze leefde nog lang en gelukkig?! Weten jullie wel dat dat ellendig lang is?

Prins charmant loopt mokkend het toneel af en laat doornroosje liggen op de grond.

Scène 2

De verteller kijkt van een slapende doornroosje naar de toverspiegel naar het publiek.

Verteller:

Verward. Nou, volgens mij hoort dit sprookje toch echt anders te gaan. Oh, waarom kan ik de verhalen niet goed herinneren? Zonder mijn boeken ben ik verloren. Maar goed, jullie willen vast nog een verhaal horen. Laat me nadenken...

Vertelstem. Lang geleden in een vreemd land hier ver vandaan... *Verward.* Wie verzint dit toch? Welk land?

Licht: vanachter de Toverspiegel gaat het licht aan. Dit gebeurt telkens als de Toverspiegel spreekt.

Toverspiegel:

De gebroeders Grimm en Hans Christiaan Andersen.

Verteller:

Schrikt. Wie zegt dat?

Toverspiegel:

Ik! Wie anders. Haha, snap je het, Anders?

Muziek: Jocelyn Pöök; the last day.

Klein duimpje komt aangelopen. Hij loopt met grote onvaste passen.

Klein Duimpje:

Vermoeid. Ik word zo moe van al dat lopen. Houdt het dan nooit eens op? Hoe lang zijn zeven mijlen?

Toverspiegel:

Je passen zijn zeven mijlen, dus het ligt er aan hoe lang je al loopt en waar je bent begonnen hoeveel mijlen je er al op hebt zitten.

Klein Duimpje:

Geschrokken. Wie zegt dat?

Toverspiegel:

Ik, wie anders?

Klein duimpje ziet de toverspiegel.

Klein Duimpje:

Oh, toverspiegel ben jij het. Ik had je niet gezien, maar van vermoeidheid zie ik je zelfs dubbel.

Toverspiegel:

Je moet wat vaker rusten, klein duimpje. Doordat je maar blijft lopen, raakt je lichaam uitgeput. Je moet rusten en op krachten komen en wat eten.

Klein Duimpje:

Boos. Waar bemoei jij je mee? Het gaat *gaapt* je helemaal niks aan. Ik ben helemaal niet vermoeid. Ik word alleen *gaapt* zo moe van al dat lopen.

Toverspiegel:

Eigenwijs. Natuurlijk! Je moet het zelf maar weten, als jij je lichaam opbrandt, dan loop je straks helemaal niet meer op die betoverde laarzen van je.

Trouwens, schud dat meisje even wakker of ze blijft weer honderd jaar lang slapen.

Klein Duimpje:

Huh, welk meisje?

Klein duimpje ziet doornroosje en waggelt naar haar toe en bukt over haar heen alsof hij haar wil kussen.

Doornroosje:

Wat? Wat is er? Wat heb ik gemist? *Ruikt de adem van klein duimpje.* Blèh, je adem stinkt verschrikkelijk.

Geschrokken. Waar is mijn prins? Ik wil mijn prins!

Toverspiegel:

Je prins is achter de bergen, bij de zeven dwergen. En jij prinses zal hem nooit krijgen, want je prins is een kwal en hij wilt je niet.

Doornroosje:

Zit hij bij sneeuwwitje? *Verdrietig.* Oh, hij zei dat hij alleen van mij hield. *Hysterisch.* Waarom heb je me wakker gemaakt? Ik wil weer honderd jaar slapen, totdat mijn echte prins mij wakker kust en we nog gelukkig verder leven.

Huilend rent doornroosje het toneel af. Klein duimpje kijkt haar verbaasd na.

Klein Duimpje:

Verontwaardigd. Zeg, moet jij nou altijd zo eerlijk zijn? Je had toch best tegen dat arme ding kunnen liegen?

Verteller:

Liegen? Maar mijn beste klein duimpje, in sprookjes wordt nooit gelogen.

Klein Duimpje:

Geërgerd. Zeg, waar bemoei jij je mee? Vlieg een eind op met je stomme stem. Ik was net in gesprek met die toverspiegel. Ga weg!

Toverspiegel:

De verteller heeft gelijk, ik kan niet liegen en jij ben te moe om mee te praten.

Klein Duimpje:

Nadenkend. Wat zei jij net over die laarzen?

Toverspiegel:

Net als bij de rode schoentjes zijn jouw laarzen betoverd. Zij die hem aantrekken zijn gedoemd om met zeven mijlspassen te lopen, tot in het oneindige of totdat de verteller zegt dat het verhaal is afgelopen.

Klein Duimpje:

Ik moet die laarzen kwijt. Maar wie wilt nu die laarzen?

Klein duimpje kijkt om zich heen of hij iemand ziet, die zijn laarzen wil hebben.

Verteller:

Vertelstem. En zo vertrok klein duimpje naar verre landen op zoek naar iemand die zijn schoenen wilde dragen.

Klein Duimpje:

Geïrriteerd. Zeg, mafkees ik sta nog steeds hier hoor!

Vriendelijk. Zeg, spiegel waar vind ik iemand die nog geen laarzen heeft en op zoek is naar goed schoeisel?

Toverspiegel:

Bij haar stiefmoeder en twee stiefzusters woont een meisje die assepoester heet. Zij is erg verdrietig, want ze is haar schoentje kwijt.

Klein Duimpje:

Mooi! Dan ga ik daar maar heen. Bedankt, spiegel.

Klein duimpje loopt van het toneel af en het gezicht van de toverspiegel verdwijnt.

Verteller:

wanhopig. Hier klopt dus echt geen biet van. Oh, ik vertel de verhalen helemaal verkeerd. Wat zullen de kinderen hier niet van denken? En wat moet

assepoester nu met de zeven mijlslaarzen van klein duimpje? Oh, spiegel, waarom zei je dit nu? Spiegel...?

Licht: toverspiegelverlichting uit.

Verteller:

Boos. Nou mooi is dat, nu laat hij niks meer van zich horen. Hoe moet ik dit nu recht zetten? Zonder mijn boeken kan ik het verhaal niet goed vertellen.

Tot het publiek. Heeft iemand van jullie mijn boeken gezien? De ene heeft een blauwe kaft en de andere een rode. Waarom gaan jullie niet naar huis? Jullie willen toch niet naar verhalen luisteren die allemaal verkeerd gaan? Willen jullie echt nog een verhaal horen?

Denkt na. De kleren van de keizer, ja, ik denk dat ik deze nog wel ken. Er was eens een keizer, die verschrikkelijk ijdel was. Klinkt goed. Euh, op een dag...

Scène 3

De keizer staat voor de toverspiegel en bekijkt zich van alle kanten. De weefster komt het toneel opgelopen.

Weefster:

Overdreven. U ziet er werkelijk fantastisch uit, maar het is een beetje ouderwets, uwe majesteit.

Keizer:

Ouderwets? Kijkt de weefster aan en dan zichzelf in de spiegel. Hoe kun je dat nu zeggen? Wat weet jij er nu van?

Weefster:

Nou gewoon, wat ik je zeg. Dit is uit de tijd. U ziet er niet uit. Zo kunt u zich toch niet vertonen aan uw onderdanen. Ze zullen u uitlachen. Kijkt u nooit televisie? U heeft een make-over nodig.

Keizer:

Een make-over? Wat bedoel je daarmee?

Weefster:

Nou gewoon, wat ik je zeg, een andere look. Nieuwe kleding, nieuwe haardracht, nieuwe schoenen en, oh ja, misschien ook wel plastische chirurgie.

Keizer:

Plastische wat? Is dat niet een beetje extreem? Denk je echt dat het nodig is? Nadenkend. Goh, wat kost dat wel niet? En wie kan dit voor mij regelen? Ik wil niet dat mijn onderdanen denken dat ik uit de tijd ben. Dat is zo niet vet cool, weet je.

Weefster:

Nou gewoon, wat ik je zeg. Mag ik me even voorstellen: ik ben de beste stylis- te schuine streep plastische chirurg in deze hele streek. Het enige wat ik van u vraag, majesteit, is dat u mij volledig vertrouwt in alles wat ik doe en zeg.

Ze laat de keizer voor de Toverspiegel alleen achter en terwijl hij zichzelf staat te bekijken en aan zijn gezicht trekt en de plooiën plat strijkt, komt ze op met een grote kist.

Keizer:

Nieuwsgierig. Wat zit daar allemaal in die kist?

Weefster:

Oh, alle spulletjes die ik nodig heb om u helemaal om te toveren naar deze eeuw.

Muziek: Liberty X; work it a little.

Licht: tijdens de modeshow discoverlichting.

De weefster is druk in de weer met kledingstukken bij elkaar aan het zoeken en zoekt in haar grote kist naar haarverf. De keizer zit op een stoel en laat het allemaal gebeuren.

Als hij zich gaat verkleden loopt hij naar achteren. Achter het gordijn verkleedt hij zich en komt terug in skatekleding en met zwart haar en gympen aan. De weefster kijkt trots naar het resultaat. De keizer geeft een modeshow weg. Daarna loopt hij naar de Toverspiegel en bekijkt zichzelf.

Keizer:

*Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,
Wie is de vet cool gaafste keizer van dit land?*

Toverspiegel:

Zeg, ik wil niet liegen hoor, maar haha wat zie jij er uit zeg!

Keizer:

Verrast. Wie zegt dat?

Toverspiegel:

Uh, ikke. Jij hebt mij toch geroepen? En ik zeg je, jij ziet er niet uit.

Weefster:

Nou gewoon, wat ik je zeg. Wat weet een stomme spiegel er nu van? Niks toch. Kijk nu eens naar buiten. Ga op het balkon staan en laat je aanschouwen door je onderdanen.

Keizer:

Loopt naar de rand van het toneel en spreekt tot het publiek. Nou mijn onderdanen, wat vinden jullie van jullie nieuwe keizer?

Publiek joelt hem uit.

Toverspiegel:

Nou verteller, alles loopt in de soep. De keizer is er wederom ingetuind. Gelukkig loopt hij nu niet in zijn blote kont. Maar als ik mij het sprookje goed herinner hoort hij dat wel te doen.

Keizer:

Hysterisch. In mijn blote kont? Ik kan toch niet in mijn blote kont voor al mijn onderdanen staan. Dat is toch zo oncool. Dit bestaat niet. Nu loop ik voorschut. Waar zijn mijn oude kleren? Hoe krijg ik die verf uit mijn haar?

De keizer kijkt om zich heen of hij nergens zijn eigen kleren ziet en probeert de verf uit zijn haren te wrijven.

Weefster:

Uw kleren waren zo verschrikkelijk dat ik ze heb weggegeven aan assepoester. Die kan er misschien nog wat leuke kleren van maken voor haar stiefzusters. En wat je haar betreft, dat groeit er vanzelf wel weer uit.

Beginnt snel te praten. Zeg ik moet nu echt gaan. Roodkapje wilde ook nog een make-over. Rood is niet in de mode op dit moment en ze schaamt zich terpletter dat zelfs de wolf haar niet meer opeten wil.

Nou doe!

De weefster gaat snel het toneel af. De keizer bekijkt zichzelf nog een keer in de Toverspiegel en rent dan ook af.

Toverspiegel:

Hahaha! Schitterend zeg! Ik lach me werkelijk terpletter. Zeg, je maakt er wel een knoeiboel van, hè vertellertje?

Verteller:

Jammerend. Oh, zonder mijn boeken ben ik verloren. Je denkt toch zeker niet dat ik alle sprookjes uit mijn hoofd ken. Weet jij wel hoeveel verhalen er zijn?

Toverspiegel:

Eigenwijs. Nou, Hans Christiaan Andersen heeft zo'n 156 sprookjes geschreven en de gebroeders Grimm hebben zo'n 210 sprookjes op hun naam staan.

Verteller:

Nou, dat bedoel ik. Hoe kunnen mensen nu verwachten dat ik ze allemaal uit mijn hoofd ken. Ik moet die boeken vinden en alles opnieuw gaan vertellen, anders loopt alles in de soep.

Scène 4

Muziek: Jocelyn Pook; the last day.

Twee heksen komen geniepig aangelopen en gaan elk op een stoel zitten. Ze hebben elk een kookpotje bij zich met daarin allerlei spulletjes. Ze zitten rustig te wachten totdat petemoei en de goede fee aan komen lopen. Ook zij hebben spulletjes bij zich in een rieten mandje en nemen plaats op een stoel. Ze kijken elkaar argwanend aan.

Petemoei:

Bazig. Nou laten we maar beginnen, niet dat ik hoge verwachtingen heb van de kunsten van twee heksen, maar ja.

Heks van sneeuwwitje:

Zoetjes. Zeg lief kind, wil je soms een lekker appeltje, of blijf je zo negatief doen. Ik heb hier de hele dag aan gewerkt en laat me niet door jou koeioneren.

Goede fee:

Sarcastisch. Appeltjes, goh dat nog populair is om mee te werken. Ik gebruik ze al jaren niet meer. Pompoenen of dadels. Maar goed, dames zullen we beginnen?

Heks van doornroosje:

Zit te wiebelen op haar stoel. Ik best wel zenuwachtig, als ik het eerlijk mag zeggen. Ik ben eigenlijk nog nooit eerder uitgenodigd voor een partijtje. Ik nodigde mezelf meestal uit en dat vond de koning en de koningin meestal niet zo leuk. Waar gaan we mee beginnen?

Petemoei:

Hebben jullie al jullie ingrediënten meegenomen? Dan beginnen we met een voorgerecht; een driekleuren saladetaart. De ingrediënten zijn: *Tijdens de opsomming telt ze de ingrediënten op haar vingers.* ½ kleine komkommer, zout, 2 tomaten, 2 eetlepels olijfolie, peper, 100 gram Hüttenkäse, 2 eetlepels fijngehakt basilicum, 1 eetlepel fijngeknipt bieslook, 1 druif en een serveerring of koeksteker.

Heks van sneeuwwitje:

Ontdaan. Oh nee, helemaal vergeten. Ik ben de serveerring vergeten en ik heb ook geen peper en zout bij me. Ik heb wel salamandertranen als je daar wat aan hebt?

Goede fee:

Plagerige toon. Stomme koe! Hoe kun je zoiets nu vergeten. Werkelijk waar wat zei ik tegen je, petemoei, zulke dingen moet je niet aan heksen over laten! Salamandertranen wel heb je ooit gehoord van zoiets belachelijk; dat deze heksen tot onze kring zijn toe gelaten is ongehoord. We zouden hun in de put van vrouw Holle moeten gooien. Daar leren ze wel een beetje werkhethiek.

Heks van doornroosje:

Nou, ik heb niks vergeten hoor! Mij hoef je toch niet in de put te gooien? *Begint heel hard te huilen en onverstaanbaar te praten.* Mijn hele leven droom ik er al van om aardig gevonden te worden en ergens bij te horen. Ik wil niet meer in dat enge kasteel wonen. Ik word gek van beestje en z'n eeuwige gezeur aan mijn kop. Jullie vinden mij toch aardig?

De twee "goede feeën" kijken elkaar aan en begin zachtjes te fluisteren en kijken daarbij heel gemeen naar de heksen. Ondertussen huilt heks van doornroosje gewoon door en kijkt heks van sneeuwwitje heel bang van de ene fee naar de andere.

Toverspiegel:

Boos. Wel, heb ik ooit! Dit is te belachelijk voor woorden.

De heks van sneeuwwitje gaat voor de Toverspiegel staan.

Heks van sneeuwwitje:

Oh spiegeltje, spiegeltje aan de wand,
Wat is hier toch aan de hand.
Ik word helemaal gestoord,
Ik heb in heel mijn leven geen mens vermoord.
Maar nog steeds ben ik geen fee,
Het zit mij ook nooit eens mee.
Toe nou, lieve spiegel, vertel het mij
Hoe maak ik deze lieve vrouwen blij?

Toverspiegel:

Sarcastisch. Ben jij nog een keer van een klif afgevallen? Of word ik nu gek? Heks: doe normaal! Ga achter sneeuwwitje aanzitten of zo. Het is tegenwoordig erg gemakkelijk; ze stikt om het uur in een appel, dus snel is ze niet. De prins zal haar waarschijnlijk niet komen redden, aangezien de zeven dwergen hem stapelgek maken. Het kasteel is een grote troep. De dwergen willen niet meer in de mijnen werken, maar ze vermaken zich door Hans en Grietje die zich laten verdwalen in een doolhof van peperkoek met geglazuurde bloemen van marsepein.

Heks van doornroosje:

Huilerig. Ik wil ergens bijhoren snappen jullie dat dan echt niet? Mooi weer, fauna en flora lachen me uit als ik niet eens een driekleuren saladetaart kan maken.

Muziek: Idols tune.

Licht: spot op de heksen gericht.

Petemoei:

Spreekt tot het publiek. Wij zijn tot een beslissing gekomen. Er zal iemand in deze ronde afvallen. De kinderen mogen stemmen wie van jullie twee niet meer mee mag doen aan deze kookkring. Kinderen wie stemmen jullie weg?

Verteller:

Wanhopig. Oh nee, nu vertel ik het weer helemaal verkeerd. Feeën horen zich netjes te gedragen en zijn lief voor anderen. Dit soort gedrag hoort in geen enkel verhaal thuis, die geschreven is. Heksen willen helemaal niks te maken hebben met feeën, behalve als ze hen dwars kunnen zitten en kunnen verslaan om zo te kunnen winnen. Zonder mijn boeken ben ik verloren!

Toverspiegel:

Er wordt niet gestemd. Jullie gaan allemaal naar jullie huis, totdat de verteller weet waar zijn boeken zijn en alles weer bij het oude is en de verhalen goed kunnen aflopen. Naar huis zeg ik!

De heksen schrikken van de uitbarsting van de toverspiegel en lopen timide van het toneel af. De feeën kijken elkaar aan en beginnen te lachen. De feeën lopen op de toverspiegel af en gaan uitdagend voor hem staan.

Goede fee en petemoei:

Wij laten ons niet weggagen door zo'n zielig figuur, die zo onbelangrijk is. Hahaha.

Toverspiegel:

Zoetjes. Dames het lijkt mij het beste dat jullie toch gaan. Misschien weet een van jullie wel hoe je pompoen pannenkoekjes kunt maken? Ik heb zo'n zin in pompoen pannenkoekjes. Wie de lekkerste kan bakken wint een date met de gelaarsde kat.

Beide dames kijken elkaar aan en rennen snel weg. Ieder van hen roept dat zij zal winnen.

Verteller:

Nou dat heb je nog eens goed geflikt. Maar, zeg eens hoe vinden we die boeken? Ik denk dat iemand mijn boeken heeft gestolen en dat daarom alle sprookjesfiguren zo raar doen.

Loopt naar de Toverspiegel. Kun jij niet rond kijken, jij bent tenslotte een toverspiegel die ver kan kijken.

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand,
Wie is de grootste boekendief in het land?

Toverspiegel:

Achter de bergen, voorbij het huis van de zeven dwergen,
Is..... niks. *Verdrietig.* Helemaal niks.

[Muziek: de gebroken versie van Grieg; Morgenstimmung.](#)

Scène 5

Vanuit de zaal komt roodkapje aangehuppeld. Ze heeft een mandje bij zich met koekjes en bloemen en zingt een vrolijk lied. Het publiek blijft de verteller,

die weer in zijn stoel zit en de toverspiegel zien. Ze huppelt al zingend het toneel op.

Roodkapje:

Ik ga naar grootmoeder koekjes brengen,
In het bos, in het bos,
Ik ga naar grootmoeder koekjes brengen,
In het bos.

Ik ben niet bang voor de boze wolf,
Ben niet bang, ben niet bang,
Ik ben niet bang voor de boze wolf,
Ben niet bang.

Ze gaat op een stoel zitten.

Oh, dag toverspiegel en verteller. Mooie dag in het bos, vinden jullie ook niet?

Toverspiegel:

Dag roodkapje, wat doe jij zo alleen in het bos? Ga je naar je grootmoeder toe om koekjes en vers geplukte bloemen te brengen?
Kijkt naar de koekjes alsof hij er wel eentje lust.

Roodkapje:

Negeert de blik van de verteller. Ja, natuurlijk. Dat doe ik toch elke dag. Moeder weet dat grootmoeder niet meer uit bed komt, omdat ze zo ziek is, dus breng ik haar elke dag vers gebakken koekjes en bloemen die onderweg voor haar pluk.

Verteller:

Ja, natuurlijk doe je dat elke dag. Maar pas je wel op voor de boze wolf?

Roodkapje:

Natuurlijk pas ik op, maar ik ben niet bang hoor. De jager is meestal wel in de buurt als ik naar grootmoeder ga en hij let altijd erg goed op.

Nou, het was leuk om even met jullie te praten, maar ik moet er nu echt vandoor.

Loopt naar de Toverspiegel. Zeg spiegelkje, doe jij de groetjes aan prins charmant als je hem ziet.

Loopt naar de verteller. En verteller, ik ben niet meer boos hoor. Sorry van de vorige keer. Zullen we het maar gewoon vergeten. Ik had gewoon een rare dag. Nou dag hoor!

Zingt haar liedje weer als ze het toneel af huppelt.

De toverspiegel en de verteller kijken elkaar verbaasd aan.

Verteller:

Verbaast. Nou met haar was niks aan de hand. Zag je dat spiegel? Ze deed heel normaal. Hoe kan het nou zijn dat zij de enige is in heel sprookjesland die niet raar doet?

Toverspiegel:

Denkt na. Nou om eerlijk te zijn, ligt het aan het feit dat... *zucht een paar flink.*

Ik weet het niet. Misschien komt het wel doordat heel veel mensen het sprookje van roodkapje kennen en ze staat ook in de Efteling en Walt Disney heeft nog geen avondvullende tekenfilm van haar gemaakt, met van die oer vervelende liedjes.

Verteller:

Wie? Wat? Waar heb jij het over. *Ontredderd.* Oh, ik wou dat ik toch wist waar ik mijn boeken had. Ik had ze gisteren nog.

Toverspiegel:

Nou waar was je gister? Misschien heb je het daar achter gelaten.

Verteller:

Gaat er voor zitten als of hij een verhaaltje gaat vertellen. Moeder geit moest naar de markt en dus heb ik maar op de zeven geitjes gepast. Ze was bang dat de wolf weer terug zou komen. Ik heb ze verhaaltjes voorgelezen. Dat was zo leuk. Een van de geitjes was in de klok gekropen en was daar in slaap gevallen. *Lacht in zichzelf alsof hij het weer voor zich ziet.* Daarna ben ik weer naar mijn stoel gegaan en ben in slaap gevallen met de boeken in de hand.

[Muziek: de gebroken versie van Grieg; Morgenstimmung.](#)

Scène 6

Prins Charmant zit op een stoel en zit balend voor zich uit te staren. Klein duimpje komt op blote voeten op en ontmoet prins charmant.

Klein duimpje:

Zeg, jij bent nog al een boefje hè? *Stoot hem met zijn elleboog aan.* Drie vriendinnetjes! Heb jij aan eentje niet genoeg?

Prins charmant:

Sssst! *Boos en gespannen.* Ben je gek geworden. Stel je voor zeg dat sneeuwwitje aan kwam lopen en hoorde wat je daar zei.

Roodkapje komt aangehuppeld met een leeg mandje, ze heeft alles gehoord wat er net gezegd is. Ze gaat precies voor klein duimpje staan en doet net of ze hem niet ziet staan.

Roodkapje:

Verliefd. Oh, hoi prins charmant. Is het waar, heb jij echt drie prinsessen die allemaal iets met jou hebben? Nee toch. Nou ja, zijn mijn zaken niet. Ik ga naar huis. Ik ben net bij grootmoeder geweest en heb koekjes gebracht. Morgen ga ik weer. Misschien wil je morgen een eindje met mij oplopen? Mijn mandje is namelijk behoorlijk zwaar met al die koekjes en bloemen voor mijn lieve grootmoeder?

Ze doet net alsof ze wegloopt, maar blijft bij de bomen staan om klein duimpje en de prins af te kunnen luisteren.

Klein duimpje:

Boos. Nou ja zeg! Ze keek niet eens naar me. Ze zei niet eens hoi. Nee, toen ik m'n laarzen had, wist ze me wel te vinden. Dan kon ze op de neus zitten van een van mijn laarzen en waren we in twee passen bij haar grootmoeder. Ik ga, hier heb ik geen zin in. Ik ga naar assepoester m'n laarzen terughalen.

Prins charmant:

Boos. Ja, ik moest ook maar eens gaan. Ik ga zeven dwergen thuisloos maken. Ik schop ze vandaag de tent uit. Ze moeten niet langer denken dat ik ze nog in mijn kasteel duld. Laat ze maar mooi terug gaan naar dat kleine huisje achter de bergen.

Beide heren lopen boos af. Roodkapje gaat op een stoel zitten en wacht rustig af. Assepoester komt met de laarzen aangelopen. Ze loopt met grote passen en ploft uitgeput op een stoel neer.

Assepoester:

Klagend. Oh, ik wou dat ik die laarzen nooit had aangetrokken. Ik word doodmoe van al dat geloop. Ik moet even gaan zitten.

Roodkapje:

Vrolijk. Hoi assepoester. Mooi weer voor een wandeling, vind je ook niet? Mooie laarzen, maar waar ken ik de toch van? Zijn die niet van klein duimpje?

Assepoester:

Klagend. Ja. Ik was m'n glazen muiltje kwijt en dacht als ik deze laarzen aantrek dat ik het muiltje zo sneller kon vinden. Prins charmant was erg boos op me toen ik vertelde dat ik m'n muiltje kwijt was. Zo wilde hij mijn prins niet meer zijn en ik ben bang dat ik hem anders kwijt raak. *Jammerend.* Oh, wat moet ik nu doen?

Roodkapje:

Zit te stoken. Misschien is het al te laat. Ik kwam net prins charmant tegen en hoorde hem tegen klein duimpje zeggen dat hij de zeven dwergen uit zijn kasteel ging verjagen. Je snapt natuurlijk wel wat dat betekent? *Ze kijkt assepoester veel betekenend aan.*

Assepoester gaat staan en kruist haar armen over elkaar.

Assepoester:

Boos. Ja, dat hij wat met die trut van een sneeuwitje heeft. Ik hoop dat ze een keer echt in die appels stikt. *Kijkt op haar horloge.* Ik moet gaan en de prins voor me terugwinnen voordat het echt te laat is. *Vriendelijk.* Dank je wel roodkapje, jij bent altijd zo aardig en eerlijk.

Assepoester loopt af en doornroosje komt gapend aangelopen.

Roodkapje:

Heel vriendelijk. Hé, doornroosje, of moet ik Aurora zeggen? Hoe gaat het met je?

Doornroosje:

Vermoeid gaat ze zitten. Het gaat wel, ik val alleen steeds in slaap en volgens mij begint mijn lieve prins zich hier aan te ergeren. Ik ben bang dat hij het straks nog uitmaakt en opzoek gaat naar een andere prinses. *Angstig.* Ik heb gehoord dat de zwanenprinses gezien is in het sprookjesbos.

Roodkapje:

Nou daar hoef je geen zorgen om te maken. Die heeft het veel te druk om hemden voor haar zes broers te maken, zodat ze geen zwanen meer zijn, maar weer mensen worden. En bovendien, het arme kind, mag geen woord zeggen. Dus over haar zou ik me geen zorgen maken. *Zit te stoken.* Maar ja, prinsessen genoeg...

Ach, laat maar ik bedoel er niks mee.

Doornroosje is weer in slaap gesukkeld en wordt door roodkapje wakker geschud.

Doornroosje:

Gaapt en rekt zich uit. Wat? Heb ik iets gemist? Wat zei je nou, welke andere prinses bedoel jij?

Roodkapje:

Zit te stoken. Oh ik vind het vreselijk om het te moeten vertellen, maar ik hoorde net klein duimpje praten met de prins en hij zei tegen klein duimpje: SST sneeuwitje mag het niet horen en toen ging hij naar haar kasteel toe. Ik vind het zo erg voor je.

Doornroosje:

Lichtelijk hysterisch. Nee! Zie je nou wel, zolang ik in slaap blijf vallen, wil hij niks meer met mij te maken hebben. En gaat hij weer naar dat domme wicht van een sneeuwitje toe. Ik moet mijn toverfeeën gaan zoeken, zodat ze de toverspreuk kunnen opzeggen.

Vriendelijk. Oh, dank je wel roodkapje jij bent toch altijd zo aardig en eerlijk tegen anderen mensen.

Doornroosje loopt af en roodkapje kijkt smalend om zich heen en geniet van wat ze voor elkaar heeft gekregen. Ze wrijft in haar handen.

Roodkapje:

Smalend. Oh wat ben ik toch gemeen. Wat een domme ganzen, ze trappen overall in. Nog even en die prins is van mij. Die domme verteller heeft niks in de gaten, hahaha.

Muziek: de gebroken versie van Grieg; Morgenstimmung.

Licht: Donkerslag. *Roodkapje kan zo ongezien van het toneel aflopen.*

Scène 7

De weefster komt met haar kist op. Ze zet haar kist in een hoek neer en gaat op een stoel zitten. Ze is verdrietig. De heksen komen aangelopen en zien de weefster huilen. Ze lopen naar haar toe en gaan elk aan een kant van de weefster zitten.

Heks van Sneeuwvitje:

Vriendelijk. Zeg, wat is er met jou aan de hand, lief kind?

Weefster:

Verdrietig. Ach, de keizer was zeer ontevreden met z'n make-over en nu wil hij niet geloven dat ik echt mooie kleren voor hem kan maken van de mooiste stoffen die je ooit hebt gezien. Mijn twee partners hebben me in de steek gelaten, nu ik de keizer op de verkeerde manier een poets gebakken heb. Ach, ik weet het niet meer.

Heks van Doornroosje:

Helemaal enthousiast. Make-over? Zei jij make-over? Je zou ons kunnen re-stylen? Wij willen namelijk dolgraag bij de kookkring horen, maar de feeën laten geen heksen toe, hoe hard we ook ons best doen.

Weefster:

Panikerig. Heksen? Zijn jullie heksen? Oh nee, daar waag ik mij niet aan. Als jullie de nieuwe jullie niet mooi vinden, dan toveren jullie mij om in een kikker of jullie laten me stikken in een stuk fruit. Nee bedankt. Ik geloof dat ik moet gaan.

Heks van sneeuwvitje:

Roept. Ga nou niet weg! We doen je echt niets, beloofd!

Maar de weefster luistert al niet meer en rent van het podium af.

Toverspiegel:

Zeg, koningin. Vind je niet dat het nu eens tijd wordt dat je weer jezelf wordt?

Heks van sneeuwvitje:

Gelaten. Ach spiegel. Zelfs jij bent jezelf niet meer. Vroeger deed je nog wat ik wilde en nu luister je alleen nog maar naar je eigen verhalen en ben je zo betweterig als de pest. *Beetje boos.* Dus doe mij een plezier en houd je kop.

Toverspiegel:

Verontwaardigd. Wat zeg jij tegen mij?

Heks van sneeuwwitje:

Boos. Ik zei dat jij je kop dicht moest houden en als je dat niet doet dan pak ik een steen en gooi ik de spiegel in stukken en zul je voor altijd je mond houden.

Schikt van zichzelf. Oh, wat zeg ik nu weer.

Heks van doornroosje:

Paniekerig. Zo kun je toch niet tegen een toverspiegel praten. Dat mag je niet doen hoor, zo worden we nooit aardig gevonden en horen we nooit bij de kookkring.

Verteller:

Verzoenend. Dames, jullie zijn heksen en horen helemaal niet in een kookkring en ik snap helemaal niet waarom jullie daarbij willen horen. Dit is zeer ongebruikelijk. Oh het komt vast omdat ik mijn boeken niet heb en daarom alles verkeerd vertel.

Heks van Doornroosje:

Boos. Waar bemoei jij je mee. Laat ons toch met rust. We willen wat we willen wanneer we het willen en daarmee uit!

Toverspiegel:

Samenzweerderig. Hé, verteller. Merk jij wat ik merk. Als we ze maar boos genoeg maken, worden ze vanzelf weer gemeen.

Tegen koningin van sneeuwwitje op een stokende toon. Zeg koningin, als je zo door blijft gaan dan zal je nooit de mooiste van het hele land worden! Als je vriendjes wordt met de concurrentie in plaats van haar onschadelijk te maken. Je moet de feeën eens en voor altijd duidelijk maken dat jij de mooiste en de meest krachtige vrouw bent van heel het rijk.

Heks van doornroosje:

Kwaad. Zij is de mooiste! Nee, nu zullen we het beleven! Ik ben de mooiste en de krachtigste vrouw van heel het rijk. Per slot van rekening is het haar nooit gelukt om sneeuwwitje te doden.

Heks van sneeuwwitje:

Kwaad. Wat! Als of het jou gelukt is om die prinses onschadelijk te maken. Dankzij die feeën en de prins is jou dat mooi niet gelukt. Dus noem je nou niet de sterkste en de mooiste, want daar klopt echt geen salamanderstaart van.

De heksen beginnen te vechten en trekken aan elkaar haren. Roodkapje komt aangelopen, ziet wat er aan de hand is en komt tussenbeide.

Roodkapje:

Vermanend. Lieve vrouwen, wat doen jullie nu. Je gaat toch niet op zo'n mooie dag ruzie met elkaar staan maken. Kom geef elkaar een hand en zeg dat het je spijt. Kom, kom; niet zo koppig geef elkaar een hand en ga dan vlug naar huis. Er is iets in het bos wat niet pluis is.

De heksen keren de ruggen naar elkaar toe en geven een flauw handje aan elkaar.

Heks van doornroosje:

Zachtjes en niet gemeend. Het spijt me.

Heks van sneeuwwitje:

Zachtjes en niet gemeend. Het spijt mij ook.

Roodkapje:

En nu nog een keer. Kijk elkaar aan, geef elkaar een hand en zeg netje sorry.

Beide heksen doen wat roodkapje zegt en zeggen sorry.

Heks van doornroosje:

Vriendelijk. Roodkapje, lief kind, dank je wel. Jij bent toch altijd zo eerlijk en behulpzaam. Kunnen we iets voor jou terug doen?

Roodkapje:

Nee hoor. Ik wacht hier op prins charmant, die zou me meehelpen met de spulletjes te dragen naar grootmoeder. En hopelijk kan hij dat voortaan elke dag. *Roddelend.* Wat ik begrepen heb, heeft hij het uitgemaakt met sneeuwwitje. Assepoester en doornroosje willen niks meer te maken hebben met de prins. Sneu voor hem, vinden jullie ook niet?

De heksen knikken naar roodkapje en nemen afscheid. Ze laten roodkapje alleen in het bos achter. De toverspiegel en de verteller kijken naar elkaar en naar roodkapje, maar zeggen niet hardop wat ze nu vermoeden. Roodkapje gaat op de stoel zitten en wacht op haar prins.

Roodkapje:

Geërgerd. Waar blijft hij nou? We hadden toch afgesproken?

Zucht en praat op gewone toon. Ach, misschien duurde het wel even voordat al die domme dwergen uit het kasteel vertrokken waren met al hun spullen en dat domme wicht van een sneeuwwitje. Hihi; dat moet het wel zijn.

Petemoei en de goede fee komen samen op en zijn flink aan het roddelen zó hard, zodat roodkapje precies kan verstaan wat ze zeggen. Roodkapje schuift haar stoel een stukje dichterbij de feeën, zodat ze hun beter kan verstaan.

Petemoei:

Op roddeltoon. Heb jij het dan nog niet gehoord? Ach, die arme meiden; ze wisten geen van allen dat ze wat met dezelfde prins hadden.

Samenzweerderig. Maar weet je wat ik nog meer heb gehoord, dat prins charmant geen prinses meer wil die moeilijk doet.

Goede fee:

Op roddeltoon. Ja, dat heb ik ook gehoord. Weet je wat mijn zusters mij vertelde, terwijl we een heerlijke ondersteboven gebakken perentaart aan het bakken waren? Dat hij nu verliefd op een ander is.

Roodkapje:

Geïnteresseerd loopt ze naar de feeën toe. Echt waar? En op wie is de knappe prins charmant dan wel verliefd, liefvallige feeën?

Petemoei:

Nou, wat ik heb gehoord, is ze in elk geval geen prinses.

Goede fee:

Nee, en een prater is ze kennelijk ook niet. Ze schijnt erg hard te werken elke dag. *Zit te stoken.* Zeg petemoei, die arme roodkapje is ook nog vrijgezel wist jij dat?

Petemoei:

Verbaasd. Echt waar? Nou dan wordt het toch ook wel eens tijd dat jij een heerlijke taart bakt voor een lieve man. *Zit te stoken.* Hoe zit dat eigenlijk met jou en die jager of was het klein duimpje?

Roodkapje:

Boos. Ik heb niks met de jager, die let gewoon op dat ik niet door de wolf word opgegeten en klein duimpje is een zielig ventje en die stinkt uit z'n mond. En als jullie niks beters te doen hebben, ik wacht op de prins, zodat we samen koekjes kunnen brengen naar grootmoeder.

Petemoei:

Geërgerd. Nou, lief kind, niet zo boos hoor. *En dan tegen de goede fee.* Kom goede fee, ik wil die ondersteboven gebakken perentaart van jou wel eens proeven.

Goede fee:

Zegt tegen het publiek. Nou, wat zeg je me daar van? Volgens mij is hier iemand verliefd op de prins. Hihi. *Samen lopen ze giechelend af.*

Scène 8

Roodkapje blijft alleen achter. De prins is niet komen opdagen. Ze zit te mokken op een stoel en heeft niet in de gaten dat de verteller en de toverspiegel alles kunnen horen.

Roodkapje:

Geërgerd. Het had moeten werken, ik begrijp het niet. Zonder die boeken, had het moeten werken. Misschien heeft iemand de boeken gevonden, waar ik ze verstoep had en is nu onderweg om ze terug te geven aan de verteller.

In zich zelf. Nee... Natuurlijk niet. Ik maak me druk om niets. Niemand weet dat ik het aan Repelsteeltje heb gegeven, die diep in het bos woont en die zelden met iemand praat, sinds die domme gans geraden heeft hoe hij heette.

Weer rustige toon. Voorlopig gaat alles volgens plan. Prins Charmant moet natuurlijk nog veel regelen nu hij weer vrijgezel is en is daarom gewoon wat te laat. Zeiden de feeën niet dat hij verliefd was op een meisje die geen prinses is en die niet zoveel praat. Nou dat moet ik dan toch zijn.

Ik ga maar gauw naar Repelsteeltje om te controleren of hij die domme boeken nog heeft.

Ze loopt zingend: "ik ben niet bang voor de boze wolf..." van het toneel af, niet wetende dat de Toverspiegel en de verteller alles hebben gehoord. De verteller en de Toverspiegel kijken elkaar ontdaan aan. De verteller komt uit zijn stoel en loopt naar de rand van het podium.

Verteller:

Helemaal ontdaan; boos en in de war. Dus zij heeft mijn boeken gestolen en alleen omdat ze die prins Charmant als vriendje wil? Zij heeft mijn boeken gestolen en alleen omdat ze die prins Charmant als vriendje wil?

Ze heeft het echt gedaan, precies zoals ze zei. Nou ja zeg, snapt ze dan niet dat ze heel sprookjesland op z'n kop heeft gezet en dat er hele verschrikkelijke dingen kunnen gebeuren als ik die boeken niet heel snel terug krijg.

Toverspiegel:

We moeten zo snel mogelijk iedereen verzamelen en ze op de hoogte stellen van dit nieuws en dan roodkapje en repelsteeltje de boeken ontfutselen. Ik stuur wel een boodschap naar alle spiegels in het land, zodat iedereen zich zo snel mogelijk hier verzamelt.

[Muziek: de gebroken versie van Grieg; Morgenstimmung.](#)

Scène 9

Alle karakters zijn op het toneel en praten druk door elkaar heen. De weefster maakt ruzie met de keizer, de feeën maken ruzie met de heksen, prins Charmant ligt in de clinch met de drie prinsessen en ondertussen probeert klein duimpje z'n laarzen terug te krijgen van assepoester.

Toverspiegel:

Schreeuwt. En nu stilte!

Iedereen staat in tableau vivant (als bevroren staan).

Verteller:

Gaat er voor zitten alsof hij een spannend verhaal gaat voorlezen. Eens was er een verteller die twee prachtige boeken had. De ene was rood en daarin stonden mooie verhalen en de andere was blauw en ook daarin stonden de prachtigste verhalen, maar op een dag nog niet zo lang geleden was de verteller op bezoek bij de zeven geitjes in het bos. Hij was daar aan het oppassen en vertelde een mooi verhaal. Zo'n prachtig verhaal dat al gauw alle geitjes in slaap vielen. Eigenlijk was de verteller ook een beetje moe dus, die ging naar zijn eigen warme stoel en deed zijn ogen even dicht.

Op een gegeven moment kwam daar roodkapje aangeslopen en die pakte de twee geliefde boeken van de verteller af en gaf ze aan repelsteeltje, die diep in het bos woont om ze voor haar te bewaren. De volgende dag begonnen mensen en dieren in het sprookjesbos zich ineens anders te gedragen en eigenlijk nog steeds.

Toverspiegel:

En daarom hebben we jullie bij elkaar geroepen om hier een einde aan te maken.

Klein duimpje:

Enthousiast. We moeten een plan bedenken om de boeken weer terug te krijgen. Wie weet er iets?

Iedereen begint weer door elkaar heen te praten en roepen wilde ideeën over en weer.

Klein duimpje:

Schreeuwt. Stilte! *Normale toon.* We hebben mensen nodig die roodkapje kunnen afleiden, zodat een aantal van ons diep het bos in kan gaan om die boeken van repelsteeltje af te pakken. Diegene wie roodkapje afleidt moet haar uiteindelijk vastbinden, zodat ze niet weg kan lopen. Wie doet er mee?

Weer begint iedereen druk door elkaar heen te praten. Wie wat wil doen of juist niet. Prins charmant loopt helemaal naar voren toe.

Prins Charmant:

Arrogant. Wat ik begreep is Roodkapje verliefd op mij, dus misschien is het een goed idee dat ik zorg dat ze niet naar repelsteeltje gaat.

Sneeuwitje:

Loop boos op prins charmant af. Ja hoor, meteen naar z'n volgende liefde. Volgens mij ben jij gewoon verliefd op haar.

Assepoester:

Boos loopt ze naar de andere zijde van de prins. Ja, dat denk ik ook, mij dumpen omdat ik mijn schoentje kwijt ben en dan er meteen vandoor gaan met je volgende vriendinnetje.

Doornroosje:

Loopt naar de prins. Nou ik... Valt in slaap.

Prins charmant kan nog net doornroosje opvangen en legt haar voorzichtig op de grond neer en kijkt niet meer naar haar om.

Toverspiegel:

Het lijkt mij een prima plan. Zeg kan iemand die prinses wakker maken? Wie helpt de prins mee om roodkapje vast te binden?

Sneeuwitje en assepoester maken doornroosje wakker.

Weefster:

Oh, dat wil ik wel doen. Nou gewoon, wat ik je zeg. Ik heb genoeg touw en dergelijke in mijn kist.

Heksen en feeën:

Roepen tegelijk. Dan ga wij repelsteeltje achterna!

Verteller:

Goed. Neem klein duimpje mee, als hij z'n laarzen aanheeft dan zijn jullie er des te sneller.

Iedereen rent af. De Toverspiegel laat zich niet zien en de verteller doet als of hij in zijn stoel in slaap is gevallen.

Hoe dit afloopt...!?